

Predmet: *Beli Manastir* – optuženi Zoran Vukšić i dr.

Ponovljeni postupak

Apelacioni sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: Kž1-Po2 6/15

Sastav veća: sudija Omer Hadžiomerović, predsednik veća; sudije Siniša Važić, Miodrag Majić, Sretko Janković i Nada Hadži Perić, članovi veća

TRZ: Dušan Knežević

Okrivljeni: Zoran Vukšić, Slobodan Strigić i Branko Hrnjak

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Sednica veća: 11.02.2016.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Prvostepenom presudom u ponovljenom postupku okrivljeni Zoran Vukšić, Slobodan Strigić i Branko Hrnjak oglašeni su krivim zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa članom 22 KZ SRJ i osuđeni na kazne zatvora u trajanju: Zoran Vukšić 20 godina, Slobodan Stigić 10 godina i Branko Hrnjak 5 godina.

Protiv ove presude žalbe su izjavili TRZ i branioci svih okrivljenih.

Sudija Omer Hadžiomerović izložio je presudu, nakon čega su izlagane žalbe. TRZ je u svojoj žalbi, izjavljenoj zbog odluke o kazni u odnosu na okrivljene Slobodana Strigića i Branka Hrnjaka, istaklo da je prvostepeni sud protok vremena i držanje okrivljenih pred sudom pogrešno cenio kao olakšavajuće okolnosti, jer one to nisu. U isto vreme sud je olakšavajućim okolnostima dao preveliki, a otežavajućim nedovoljan značaj. Tako nisu u dovoljnoj meri kao otežavajuće okolnosti cenjene na strani okrivljenog Branka Hrnjaka svirepost i bezobzirnost prilikom izvršenja dela.

Branilac okrivljenog Zorana Vukšića izjavio je žalbu iz svih žalbenih razloga. Istakao je da prilikom utvrđivanja relevantnih činjenica prvostepeni sud nije izveo sve dokaze koje je odbrana predlagala, zbog čega je došlo do pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Smatra da je njegov branjenik bio predmet hajke u hrvatskim medijima, gde se posebno istakao list „Glas Slavonije“ koji je u vlasništvu Branimira Glavaša. Zoran Vukšić je zbog zarade radio kao obezbeđenje, pa je išao u pratnji Vojislava Šešelja i dr Jovana Raškovića, zbog čega se može videti na mnogim snimcima, pa je na taj način postao svima poznat. Svim svedocima iz Hrvatske on je bio poznat iz medija, te zbog toga nije imao šansu da se izbori za istinu u medijskom ratu koji je protiv njega vođen u Hrvatskoj. Kaznu zatvora u trajanju od 20 godina koja je izrečena njegovom branjeniku, smatra doživotnom kaznom, imajući u vidu njegovu životnu dob. Smatra takođe da je sud sudio ne po pravdi, već po nalogu tužioca, pa predlaže sudu da „malo to pročita ponovo“. Tokom jednog dela postupka Vukšić je imao kao branioca advokata koji se uopšte nije bavio krivicom, pa je dokazne radnje koje su izvođene u to vreme trebalo ponoviti, ali je prvostepeni

sud to odbio, čime je povređeno pravo okrivljenog na pravično suđenje. Iskaze svedoka policajaca koji terete njegovog branjenika smatra neopouzdanim, obzirom da isti namerno prebacuju krivicu na Vukšića, kako bi izbegli vlastitu krivičnu odgovornost. Oспорio je i pravnu kvalifikaciju dela, navodeći da je Vukšić izvršio krivično delo u odnosu na oštećene Bariće iz koristoljublja, da bi preuzeo njihov kafić, pa je to trebalo kvalifikovati kao ubistvo a ne kao ratni zločin. U odnosu na četiri člana pordice Čičak koji su ubijeni, ne osporava da je Vukšić učestvovao u tome, ali ističe da sud nije tačno utvrdio ko je od okrivljenih šta uradio – smatra da su oni to uradili zajednički i da je iz tog razloga kod njegovog branjenika u pitanju manja kriminalna količina. Zaključuje da je čitav postupak nekako montiran od strane svedoka iz Hrvatske, jer je to način da se spreči Vukšićev povratak u Beli Manastir. Predlaže sudu da njegovom branjeniku izrekne blažu kaznu, jer kaznu zatvora u trajanju od 20 godina sud treba da izrekne nekom ratnom ideologu, a ne Vukšiću koji nije poveo rat u Slavoniji.

Izlažući žalbu, branilac okrivljenog Slobodana Hrnjaka istakao je da prvostepeni sud nije dovoljno pažnje posvetio oceni protivrečnih dokaza, a zaključke koje je tom prilikom sud izveo smatra suprotnim zakonu i logici. Za utvrđivanje činjeničnog stanja bilo je neophodno izvršiti rekonstrukciju kritičnog događaja, kao što je to odbrana i predlagala, kao i ispitati određeni broj svedoka, ali je izvođenje tih dokaza sud odbio.

Izlažući žalbu, branilac okrivljenog Branka Hrnjaka istakao je da u ponašanju okrivljenog Branka Hrnjaka nema ni subjektivnih ni objektivnih elemenata na osnovu kojih bi se ono moglo kvalifikovati kao saizvršilaštvo. Nema subjektivnog elementa, jer kod njega nema motiva za učešće u zločinu. Hrnjak ostale okrivljene do tog trenutka nije ni poznao, što su oni i potvrdili. On zajedno sa ostalima polazi sa uverenjem da vozi određeni broj lica u vojnu komandu u Jagodnjak, kod njega ne postoji ni svest ni volja za izvršenjem krivičnog dela, kojem je samo prisustvovao. Nema ni objektivnog doprinosa izvršenju dela, jer ne vidi koju je to radnju okrivljeni Hrnjak preduzeo kojom bi bitno doprineo izvršenju dela. Predlaže sudu da okrivljenog Hrnjaka oslobodi od krivične odgovornosti, ili pak, ukoliko prihvati stanovište prvostepenog suda da je kriv, da prilikom odmeravanja kazne primeni odredbe o ublažavanju iste, imajući u vidu okolnosti u kojima se okrivljeni našao i strah koji je tom prilikom osećao.